



Tô Phương

Một Thoáng Bâng Khuâng...

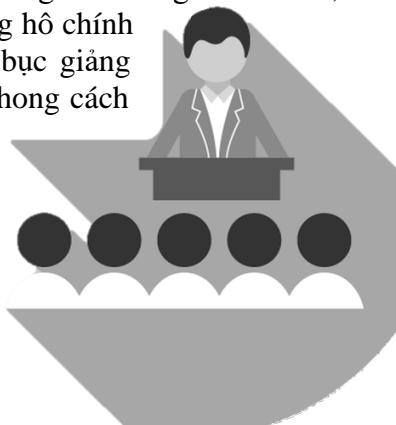
Câu chuyện bắt đầu từ những ngày hoảng loạn, kinh hoàng sau 30 tháng 4 năm 1975.

Việt Cộng tràn vào Sài Gòn và người người tranh nhau tìm mọi cách rời thành phố hoặc chạy thoát ra nước ngoài!

Gia đình tôi, tuy có giấy cho đi tản theo chương trình của tòa đại sứ Mỹ nhưng không làm sao đi được trong tình trạng quá hỗn loạn. Mọi dự tính đều đổ vỡ! Thành phố Sài Gòn đã rơi vào tay Việt Cộng! Không biết tương lai rồi sẽ ra sao!

Theo lệnh của Ban Quân quản, công chức phải đến trình diện tại nhiệm sở và học sinh phải đến trường!

Ngày đầu tiên, khi tôi trở lại trường đại học Khoa học, giảng đường đã có rất đông sinh viên đến để chờ nghe thông báo. Nét lo lắng, sợ hãi hiện trên nét mặt mọi người. Hầu hết đều trở nên nhút nhát, dè dặt. Nhưng cũng có vài người ba hoa, vui mừng khi nói lên những lời tung hô chính quyền mới. Ngay lúc ấy, trên bục giảng xuất hiện một anh chàng với phong cách điềm đạm; không ngại khen; không tỏ ý nịnh bợ; và với thái độ tự nhiên, anh hướng dẫn mọi người hát những bài hát sinh hoạt. Người sinh viên này không biết có “gốc” gì nhưng khá trầm tĩnh với những thay đổi trong cuộc sống mới.



Theo chỉ thị chung, trường sẽ không có lớp học trong thời gian này. Nhưng để giúp cho việc ổn định thành phố, các sinh viên cần ghi tên vào các ban sinh hoạt của trường. Chẳng hạn, ban

vệ sinh phụ trách công việc làm sạch thành phố; ban tuyên truyền đi phát các truyền đơn, nói về chính sách mới; và ban văn nghệ tổ chức các buổi sinh hoạt với các trẻ em trong khu phố, dạy cho các em những bài hát mới.

Tôi ghi tên vào ban vệ sinh. Mỗi tuần, chúng tôi đến trường ba ngày để tham gia công tác. Mỗi tổ công tác gồm có nhóm vệ sinh, nhóm tuyên truyền và nhóm văn nghệ. Nhóm vệ sinh chúng tôi nhận một xe rác, chổi quét và đồ hút

rác. Chúng tôi được chia vùng, để đến các khu phố và các con hẻm gần trường. Khi quét rác xong, tôi thấy nhóm văn nghệ đang gặp khó khăn trong việc tập hợp các em nhỏ, để dạy hát và chơi trò chơi chung. Vốn đã sinh hoạt lâu năm trong phong trào hướng đạo, tôi rất quen với công việc này, nên đến giúp họ. Tôi đưa ra những trò chơi đơn giản để các em dễ hòa đồng và làm theo.



Vào một buổi trưa cuối ngày làm việc, khi tôi đang chuẩn bị ra về thì chàng thanh niên mà tôi cho điểm cao trong ngày đầu đến trường đã đến tìm tôi. Ban quân quản của trường Đại học Khoa học đang muốn thành lập đội Thiếu Niên Tiên Phong Hồ Chí Minh cho con em của nhân viên và sinh viên. Anh nghe lời khen của nhóm văn nghệ về tôi, nên ngỏ lời mời tôi tham gia và tôi nhận lời.

Nhóm hướng dẫn cho đội thiếu nhi có tất cả bảy người. Anh làm Trưởng nhóm, tôi làm Phó và năm người bạn nữa giúp trong các sinh hoạt chung. Những chương trình sinh hoạt và làm việc của nhóm anh đều đem ra bàn thảo và hỏi ý kiến tôi. Sau bốn tháng sinh hoạt chung, tôi và anh ta trở nên thân thiết hơn. Nhưng rồi... cũng đến lúc chúng tôi phải giải tán đội thiếu nhi để chuẩn bị đi học lại.

Trong ngày cuối, anh đưa cho tôi xem lá thư của một cô thành viên trong nhóm gửi cho anh. Anh hỏi ý kiến tôi, nên trả lời thế nào để không làm cô ấy buồn lòng. Đây là lá thư bày tỏ tình cảm của cô dành cho anh. Thật sự, tôi cũng không biết trả

lời sao nên nói: “Anh cần hỏi ý kiến những người có nhiều kinh nghiệm hơn!”

Sau đó, anh còn vài việc cần phải làm, nên nhờ tôi đưa em gái của anh về nhà. Anh không nói gì thêm, chỉ đặt bàn tay anh lên bàn tay đang giữ “tay lái” xe đạp của tôi và vuốt nhẹ... rất lâu, rồi chúng tôi chia tay.

Tôi đi học lại, nhưng khác lớp với anh. Sau đó, tôi và anh không còn liên lạc với nhau.

Khi ra trường, tôi được phân công về phòng kỹ thuật của Xí Nghiệp xe đạp và khá thành công trong công việc.

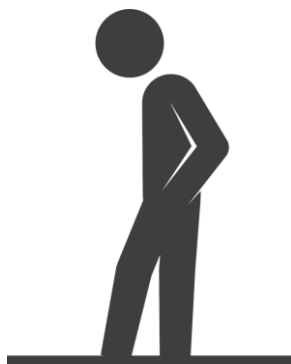
Chẳng bao lâu, gia đình tôi được người chị bảo lãnh sang Mỹ. Khi đã có giấy xuất cảnh, tôi tình cờ gặp lại anh khi dừng đèn đỏ ở một ngã tư gần nơi anh làm việc. Anh gọi tên tôi và câu hỏi đầu tiên là:

- Phương đã có chồng chưa?.

Tôi lắc đầu, rồi phóng xe đi thật nhanh.

Ngày hôm sau, khi bước ra ban công trên tầng lầu, thấy anh đậu xe dưới đường, tôi vội vàng trốn sau góc cột, nhìn ra và không dám xuống gặp anh. Tôi đã quyết định rời khỏi Việt Nam, thì “Người ơi gặp gỡ làm chi, trăm năm biết có duyên gì hay không?”

Anh không ghé vào nhà tôi, mà chỉ đứng yên nơi đó rất lâu. Do dự? Suy nghĩ? Cuối cùng anh lặng lẽ đi.



Cách đây vài năm, tôi được tin anh đã qua đời. Tôi vẫn nhớ đến anh, một người tôi thật sự thương mến. Cho đến bây giờ, với tôi, anh là một kỷ niệm đẹp của giai đoạn tuổi trẻ, khi tôi còn cấp sách đến trường.

Tố Phương